ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΛΜΠΕΡ—ΖΑΝ

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΡΟΛΟΣ

Η Φανὴ Βεράν ἄρπαξε ἀπότομα τὴν πετσέττα καὶ γρήγορα ἔφραξε τὸ στόμα της γιὰ νὰ πνίξη τὸ ξέσπασμα τοῦ βήχα.

Ἡ Τζίνα, ποὺ μοιραζόταν μὲ τὴ Φανὴ τὸ μικρὸ καμαρίνι τῆς «Σιρὲν-Φίλμ», ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ ἰσχνὸ σῶμα τῆς φίλης της καὶ κούνησε μὲ λύπη τὸ κεφάλι της.

—Πρέπει νὰ προσέχης! τὴν συμβούλεψε.

—Τί νὰ προσέχω; ἔκανε ἡ Φανὴ μὲ μιὰ ἔκφρασι πόνου στὸ πρόσωπο.

—Μὰ νά, βήχεις διαρκῶς...

—Ἄ, ὄχι, δὲν ἔχεις δίκηο. Εἶχε στεγνώσει μονάχα ὁ λαιμός μου.

—Ἀδυνατίζεις, Φανή...

—Δὲν ἤμουν ποτὲ παχειά, ἀγαπητή μου...

Ἡ Τζίνα δίστασε λιγάκι κι' ἔπειτα πρόσθεσε:

—Μὴ τρομάζεις! Μὰ μοῦ φαίνεται πὼς θὰ ἦταν καλύτερα νὰ τὸ μάθης...

—Τί νὰ μάθω; φώναξε μὲ κάποιο φόβο στὴ φωνὴ ἡ ἀδύνατη Βεράν.

—Χθὲς ἤμουν στὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ. Τὴν ὥρα ποὺ μπῆκα μιλοῦσε μὲ τὸν Ζουμπέν...

—Τὸν σκηνοθέτη;

—Ναί. Μιλοῦσαν γιὰ σένα.

Ἡ Φανὴ ἔσιαξε τὰ μαλλιά της μὲ τὰ λεπτὰ χέρια της ποὺ ἔκαιγαν ἀπὸ τὸν πυρετό.

—Τί ἔλεγαν; ρώτησε τὴ φίλη της περίεργη.

—Ἔλεγαν πὼς πρέπει νὰ ξεκουραστῆς, νὰ φροντίσης γιὰ τὴν ὑγεία σου.

—Μὰ δὲν εἶμαι ἄρρωστη!

—Νομίζουν ὅτι ἡ φωνή σου ἔγινε τώρα τελευταῖα πολὺ βραχνή... Ξέρεις πολὺ καλά, Φανή, ὅτι δὲν σοῦ τὰ λέω αὐτὰ γιὰ νὰ σὲ λυπήσω. Μὰ ὁ Ζουμπὲν δὲν σ' ἔχει πάρει ἀπὸ καλὸ μάτι. Καὶ εἶνε ἕτοιμος στὴν πρώτη εὐκαιρία νὰ σοῦ παίξη κανένα ἄσκημο παιγνίδι. Γι' αὐτό, πρόσεξε, ἀγαπητή μου...

—Λὲς ὅτι δὲν θὰ μοῦ δώση ἕνα ρόλο στὸ προσεχὲς φίλμ; ρώτησε ἡ Φανὴ μὲ μιὰ βραχνὴ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε.

—Δὲν εἶπα αὐτό! διαμαρτυρήθηκε ἡ Τζίνα.

—Ναί! ναί! Τὸ εἶπες!

—Ὄχι!... Ἂν θέλεις ὅμως νὰ μὲ ἀκούσης, πρέπει νὰ πᾶς σ' ἕνα γιατρό. Θὰ σοῦ δώση κάτι, δίχως ἄλλο, γιὰ νὰ σοῦ φύγη αὐτὴ ἡ βραγνάδα.

Ἡ Φανὴ ἀκούμπησε στὸ τζάκι, ἔσκυψε τὸ κεφάλι καὶ κύτταξε λυπημένα τὴ φίλη της.

Σὲ λίγο εἶπε στὴ Τζίνα:

—Δός μου τὸ πούπουλό σου νὰ βάλω λίγη πούντρα. Δὲν ξέρω τί γίνηκε τὸ δικό μου.

Ἡ Τζίνα δίστασε λιγάκι, μὰ ἡ ματιὰ τῆς ἄρρωστης ἦταν καρφωμένη ἀπάνω της μὲ ἀγωνία καὶ γιὰ νὰ μὴν προδοθῆ, τῆς τὸ πέταξε μ' ἕνα χαμόγελο στὰ χείλη.

* * *

Τὸ ἴδιο βράδυ, ὅταν γύρισε στὸ σπίτι της ἡ Φανή, πνίγηκε πάλι ἀπὸ τὸν βῆχα.

—Εἶνε ἀλήθεια πὼς αὐτὸν τὸν τελευταῖο καιρὸ δὲν εἶμαι καλά... παραδέχτηκε.

Ἕνας γυρτὸς καθρέφτης ἦταν μπροστά της στὸν τοῖχο. Ἡ Φανὴ κυττάχτηκε μὲ ἀγωνία.

—Εἶμαι χάλια... ψιθύρισε. Ἔκανα ἄσκημη ζωὴ τοὺς τελευταίους μῆνες.

Καὶ ξαναεῖπε τὴν ἴδια φράσι, μ' ἕνα τρανὸ τόνο στὴ φωνή, σὰν νὰ ἤθελε νὰ δώση ἕνα τέλος σ' αὐτὴ τὴ ζωὴ καὶ ν' ἀογίση μιὰν ἄλλη.

Ἔπειτα, γύρισε τὸ κεφάλι γιὰ νὰ μὴ βλέπη πειὰ τὸ ἀδύνατο πρόσωπό της κι' ἄρχισε νὰ γδύνεται μὲ μικρὲς ἀνατοιχίλες, σὰν νὰ εἶνε πυρετό...

* * *

Ὁ Ζουμπέν, ὁ σκηνοθέτης, περίμενε τὴ Φανὴ στὸ διάδρομο καὶ μόλις τὴν εἶδε νὰ μπαίνη στὸ στούντιο, τῆς φώναξε:

—Βεράν, θέλει νὰ σὲ δῆ ὁ διευθυντής!

—Ἀμέσως;

—Ναί, τώρα κιόλας!

Τὸ πράσινο γρῶμα τοῦ Ζουμπὲν τὴν ἔκανε ν' ἀνατριγιάση. Μήπως τῆς εἶχε στήσει ἄραγε καμμιὰ παγίδα;

«Θὰ θέλη νὰ μοῦ πῆ, συλλογίσθηκε ἡ Φανή, ὅτι δὲν ἔχω ρόλο στὸ προσεχὲς φίλμ!»

Μόλις ὅμως ἔφθασε στὴν πόρτα τοῦ γραφείου τοῦ διευθυντοῦ, ὁ βαρὺς καπνὸς τοῦ Ἐγγλέζικου τσιγάρου τὴν ἔπιασε στὸ λαιμὸ κι' ἡ Φανὴ ἄρχισε νὰ βήχη.

—Καλημέρα, Βεράν, τί γίνεσαι;

—Ὤ, εἶμαι πολὺ καλά, κ. διευθυντά, πολὺ καλά! τοῦ ἀπάντησε ἡ ἠθοποιός.

Ὁ διευθυντὴς γύρισε κι' ἔρριξε μιὰ ματιὰ σ' ἕνα χοντρὸ κύριο ποὺ καθόταν ἀναπαυτικὰ σὲ μιὰ καμπλὴ πολυθρόνα.

—Βλέπεις; Τί σοῦ ἔλεγα; τοῦ φώνξε.

Ὁ διευθυντὴς κατόπιν ἔκανε τὶς συστάσεις.

—Εἶνε ὁ κ. Πιὲρ Μπουφφιέρ, ὁ συγγραφεύς. Ὕστερ' ἀπὸ δυὸ ἑβδομάδες θὰ γυρίσουμε τὸ σενάριό του.

Ἡ Φανὴ τὸν χαιρέτησε μὲ μιὰ κίνησι τοῦ κεφαλιοῦ, δίχως νὰ βγάλη λέξι ἀπὸ τὸ στόμα της.

—Αὐτὸ ποὺ μὲ στενοχωρεῖ, συνέχισε ὁ διευθυντής, εἶνε ὅτι ὑπάρχουν δυὸ γυναικεῖοι ρόλοι σ' αὐτὸ τὸ φίλμ, δυὸ σπουδαῖοι γυναικεῖοι ρόλοι...

Ἡ Φανὴ Βεράν τοῦ ἔρριξε μιὰ ἐρωτηματικὴ ματιά.

«Καλὰ τὸ φαντάσθηκα ἐνώ, συλλογίσθηκε. Κανένας ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς δυὸ ρόλους δὲν εἶνε γιὰ μένα.»

Ὁ διευθυντής, εἶδε τὴ ματιά της κι' ἐξακολούθησε:

—Ξέρεις, τῆς εἶπε, τὶς ἰδέες μου γιὰ τὸν κινηματογράφο. Δὲν δίνω ποτὲ μου σημασία στὰ ὀνόματα... Ἐκεῖνο ποὺ μ' ἐνδιαφέρει εἶνε τὸ ταίριασμα τοῦ ρόλου μὲ τὸ πρόσωπο ποὺ θὰ τὸν ὑποδυθῆ. Ἐμένα μ' ἐνδιαφέρει ἡ ἐμφάνισις τῆς ἠθοποιοῦ...

Ἡ Φανὴ τὸν κύτταξε κατάπληκτη, δίχως νὰ καταλαβαίνη.

—Μὰ τότε λοιπόν... ψιθύρισε.

—Ἔ, ναί. Μπορεῖ γιὰ εἶνε τρέλλα αὐτὸ ποὺ θὰ κάνω, μὰ τὸ ἕνω πάρει πειὰ ἀπόφασι. Ἐσύ, Φανή, θὰ μπορέσης νὰ ὑποδυθῆς τὸν ἕναν ἀπὸ τοὺς δυὸ ὁλόγους ποὺ ἀνάφερα... Εἶσαι ἡ ἠθοποιὸς ποὺ θὰ τὸν ἐνσαρκώσης...

—Ἀλήθεια; φώναξε ὁλόχαρη ἡ Βεράν.

—Σὲ εἰδοποιῶ μόνο, ὅτι εἶνε πάρα πολὺ δύσκολος.

—Τόσο τὸ καλύτερο! ἔκανε ἡ Φανή. Ὤ, κ. διευθυντά, ἂν ξέρατε πόσο εἶμαι εὐτυχισμένη!

Ἕνα ξαφνικὸ κῦμα αἵματος φλόγισε τὸ ἀδύνατο κι' ὠχρὸ πρόσωπό της. Ὁ διευθυντὴς κύτταξε μ' ἕνα παράξενο βλέμμα τὸν Πιὲρ Μπουφφιέρ.

—Λοιπόν, σύμφωνοι. Ἔ· Πέρασε αὔριο γιὰ νὰ ὑπογράψουμε τὰ συμβόλαια, εἶπε τῆς Φανῆς.

—Ὤ, εὐχαριστῶ πολύ κ. διευθυντά!... Εὐχαριστῶ!

Ὁ συγγραφεὺς τότε τῆς πρότεινε:

—Μήπως θέλετε νὰ ρίξετε μιὰ ματιὰ στὸ σενάριο τοῦ φίλμ; Ἔτσι θὰ δῆτε ἀμέσως τί θέλουμε ἀπὸ σᾶς.

—Πῶς! Εὐχαρίστως!.. τοῦ ἀπάντησε ἡ ἠθοποιός. Ποιὸς εἶνε ὁ ρόλος μου;

—Ὁ ρόλος τῆς Ζουλιέττας!

—Τότε δὲν φαντάζεστε πόσο ἀνυπομονῶ νὰ τὸν διαβάσω! φώναξε ἡ Φανή.

Ὁ διευθυντὴς τῆς ἔδωσε τὸ σενάριο καὶ τὴν ἀποχαιρέτησε.

—Αὔριο λοιπόν. Θὰ σὲ περιμένω...

* * *

Μόλις βρέθηκε στὸ διάδρομο, ἡ Βεράν, ἄνοιξε τὸ σενάριο. Ἕνα ὄνομα παρουσιάσθηκε ἀμέσως στὰ μάτια της. Ἦταν τὸ πρῶτο στὸν κατάλογο τῶν προσώπων τοῦ ἔργου: «ΖΟΥΛΙΕΤΤΑ. Εἰκοσιπέντε περίπου χρόνων. Τὸ πρόσωπό της εἶνε ὠχρὸ κι' ἀδύνατο ἀπὸ τὸν πυρετὸ τοῦ πάθους καὶ τῆς ὀρρώστειας. Τὰ μάτια της λάμπουν, ἡ κινήσεις της εἶνε νευρικές, σπασμωδικές. Τὸ χαμόγελό της εἶνε ὠχρό : Χαμόγελο ἄρρωστης γυναίκας....».

Ἡ Φανὴ ζαλίσθηκε καὶ παραπάτησε. Ἡ ἀγωνία τὴν ἔπνιγε στὸ λαιμό. Γιὰ μιὰ στιγμή, τῆς φάνηκε ὅτι θὰ λιποθυμήση. Μὲ μιὰ ὑπεράνθρωπη προσπάθεια, κρατήθηκε στὰ πόδια της καὶ ὥρμησε ξαφνικὰ στὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ, ἀνοίγοντας ἀπότομα τὴν πόρτα. Ἔπειτα πέταξε τὸ σενάριο πάνω στὸ τραπέζι καὶ φώναξε μὲ τὴν ραγισμένη φωνή, καθὼς πνιγόταν ἀπὸ τοὺς λυμμούς.

—Πάστε πίσω τὸ ρόλο ποὺ μοῦ δώσατε! Κάνατε λάθος, κύριοι!.. Δὲν μοῦ ταιριάζει διόλου αὐτὸς ὁ ρόλος!...

Ὕστερ' ἄρχισε νὰ βήχη κι' ἔφεσε τὸ μανταῆλι της στὰ χείλη. Ὅταν τὸ ἔβγαλε, ἦταν μστωμένο... Καὶ τότε, σκύβοντας τὸ κεφάλι, πῆγε κοντὰ στὸ τραπέζι, πῆρε πάλι τὸ σενάριο καὶ βγῆκε ἀθόρυβα ἀπὸ τὸ γραφεῖο. Εἶχε καταλάβει πειὰ ὅτι ἦταν ἄρρωστη...

Ἡ Φανὴ κύτταξε λυπημένα τὴ φίλη της...